

Miles Davis

Toulouse 20 d'octubre del 1987

Reflexions sobre un concert memorable

Nomes feia tres mesos que havia vist al gran mestre Miles Davis a Barcelona, (16-7-87-Grec), però en saber que obria el festival de jazz a Taulouse, no vaig dubtar en tornar-hi, tot i que sabia, positivament, que la formació que l'acompanyava era gairabé la mateixa, com sospitava que també seria el mateix l'esquema del

concert, però és que el deu Davis en fa de cada concert un aconeteixement diferent de l'anterior.

Així doncs, neguit, entusiasme, nervis, cotxe, carretera i manta. 800 kilòmetres entre anar i tornar, una bogeria que nomes se la mereix Miles. Cada kilòmetre un punt mes en l'escala dels nervis a cada cafè mes ganes d'arribar.

9 del vespre al "Palais d'esports de Toulouse" molta gent, però no la suficient com per omplir el pavelló, un escenari mes que sencill (Miles no necessita aranyes ni llums mòvils, amb la seva trompeta en te prou), i el moment ha arribat, apareix dalt de l'escenari "Miles Davis" magnetitzant a la primera nota. La banda, efectivament, és la mateixa que la de l'estiu amb la diferencia del percussionista, tota una cort

celestial per acompanyar el déu.

Dues hores i mitja de concert, vasat en els seus darrers treballs "you're under arrest" "tutu", dues hores i mitja de ritme trepidant, sense descans pel públic, ritme només trencat en els moments en el que Miles, amb la seva sordina entonà temes com "time after time" i "Human nature" de Michael Jackson, és en aquests moments on es veu la suprema màgia de Miles, capaç de despertar mil sensacions am una sola peça. Definitivament la sordina la han inventat per ell.

I el grup que l'acompanyà? bé, el grup està en tot moment a l'alçada del líder, creant el clima que calia o ajecutant uns "solos" de gran capacitat de improvisació i tècnica.

El concert acabà amb el tema "Jean Pierre" que Davis composà, fa 8 anys pel seu fill. Dues hores i mitja de concert, de música, música d'en Davis' t'agrada o no t'agrada, però és irrepètible, igualable.

El concert s'acaba, fantàstic, surts del tot embrigat, agafes el cotxe i no te n'adones que estàs a l'autopista retornant a la vulgaritat fins que han passat dues hores. Quan despertes saps perfectament que Davis és el millor, que l'has vist 4 vegades i que hi tornaries una cinquena, encara que haguessis de fer 1000 kilòmetres, s'ho mereix.

De debò, els que ho volguin fer tot en aquesta vida, que plantin un arbre, que escriguin un llibre, que tinguin un fill i que vaguin a veure i escoltar en Miles Davis en concert, almenys un cop.

Llarga vida a Miles Davis.

Lluís Sitjes Planas .